

Nr 35

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i lagen den 20 juni 1918 (nr 460) angående åtgärder mot utbredning av könssjukdomar, m. m.

Genom en den 22 februari 1963 dagtecknad proposition, nr 51, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll,

d e l s föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till

- 1) lag om ändring i lagen den 20 juni 1918 (nr 460) angående åtgärder mot utbredning av könssjukdomar och

- 2) lag angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 27 juli 1954 (nr 579) om nykterhetsvård,

d e l s anhållit om riksdagens yttrande över ett vid propositionen fogat förslag till kungörelse om ändring i hälsovårdsstadgan den 19 december 1958 (nr 663).

De vid propositionen fogade författningsförslagen är av följande lydelse.

Förslag

till

Lag

om ändring i lagen den 20 juni 1918 (nr 460) angående åtgärder mot utbredning av könssjukdomar

Härigenom förordnas, att 2 och 5 §§ lagen den 20 juni 1918 angående åtgärder mot utbredning av könssjukdomar¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 §.

Närmaste befattningen med de åtgärder, som avse att förekomma könssjukdomarnas utbredning, handhaves under hälsovårdsmyndighetens inseende i stad, som ej tillhör *förste provinsialläkares verksamhetsområde*, av förste stadsläkaren och å annan ort av *förste provinsialläkaren i länet*.

I stad, som ej tillhör *förste provinsialläkares verksamhetsområde*, må, då det prövas erforderligt, *av staden uppdragas* åt särskild läkare att i förste stadsläkarens ställe handhava ifrågavarande befattning. *Sådan läkare utses av hälsovårdsnämnden, som jämväl utfärdar instruktion för honom och övar inseende över hans tjänsteverksamhet.*

Läkare, som — — — lag sundhetsinspektör.

Med hälsovårdsmyndighet avses enligt denna lag i stad, som ej tillhör *förste provinsialläkares verk-*

Närmaste befattningen med de åtgärder, som avse att förekomma könssjukdomarnas utbredning, handhaves under hälsovårdsmyndighetens inseende i stad, som ej tillhör *landstingskommun*, av förste stadsläkaren och å annan ort av *länsläkaren*.

I stad, som ej tillhör *landstingskommun*, må, då det prövas erforderligt, *hälsovårdsmyndigheten uppdraga* åt särskild läkare att i förste stadsläkarens ställe handhava ifrågavarande befattning.

Med hälsovårdsmyndighet avses enligt denna lag i stad, som ej tillhör *landstingskommun*, *hälsovårds-*

¹ Senaste lydelse av 2 §, se SFS 1942: 359 och av 5 §, se SFS 1948: 138.

(Nuvarande lydelse)

område, hälsovårdsnämnden och å annan ort Konungens befallningshavande i länet.

(Föreslagen lydelse)

nämnden och å annan ort länsstyrelsen.

5 §.

Kostnadsfri undersökning och behandling, varom i 4 § sägs, verkställs, med nedan angivna undantag, av *provinsialläkare, extra provinsialläkare, stadsläkare, köpingsläkare och municipalläkare*. Finnas i stad flera än en stadsläkare, skall endast den av dem, som hälsovårdsnämnden därtill utser, utföra dylik undersökning och behandling.

I stad, som har ett invånarantal av tjugutusen eller därutöver, verkställs undersökning och behandling, som här avses, å nödigt antal polikliniker; dock har i staden bosatt provinsialläkare eller extra provinsialläkare att utföra dylik undersökning och behandling av personer, tillhörande hans distrikt. Kostnaden för sådan poliklinik, med undantag av vad som enligt 6 § utgår av statsmedel, bestrides av staden. Mottagningarna å poliklinik skola anordnas med hänsyn till allmänhetens bekvämlighet och på sådant sätt, att besök å polikliniken icke röjer beskaffenheten av den sjukdom, för vilken vård sökes. Från skyldighet för stad, som nu sagts, att anordna poliklinik, äger Konungen på framställning av staden tills vidare medgiva befrielse.

På begäran av tjänsteläkare, som ovan sägs, må hälsovårdsmyndigheten, där så prövas lämpligt, befria honom från skyldighet att verkställa undersökning och behandling,

Kostnadsfri undersökning och behandling, varom i 4 § sägs, verkställs, med nedan angivna undantag, av *tjänsteläkare*. Finnas i stad flera av staden anställda tjänsteläkare, skall hälsovårdsnämnden, såvida ej särskilda omständigheter föranleda annat, utse en av dem att utföra dylik undersökning och behandling.

I stad, som har ett invånarantal av tjugutusen eller därutöver, verkställs i första stycket avsedd undersökning och behandling på särskilda polikliniker, som det åligger staden att inrätta i erforderligt antal. Medicinalstyrelsen äger dock medgiva stad befrielse tills vidare från denna skyldighet. Har poliklinik inrättats, är tjänsteläkare icke skyldig att utföra undersökning och behandling, som nu sagts, dock har i staden bosatt provinsialläkare att utföra dylik undersökning och behandling av personer, tillhörande hans distrikt.

På begäran av vederbörande tjänsteläkare må hälsovårdsmyndigheten förordna annan läkare att verkställa undersökning och behandling, som här avses.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

som här avses, samt i hans ställe förordna annan läkare, som därtill finnes villig.

Föreligger för ----- ifrågavarande verksamhet.

Har, enligt ----- nödiga föreskrifter.

Föreståndare för ----- nyss sagts.

Skall vid ----- sålunda föreslagna.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1963.

En lagstiftning är som sålunda föreslagna...

En lagstiftning är som sålunda föreslagna...

Förslag

till

Lag**angående ändrad lydelse av 6 § lagen den 27 juli 1954 (nr 579)
om nykterhetsvård**

Härigenom förordnas, att 6 § lagen den 27 juli 1954 om nykterhetsvård¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

6 §.

Om i kommunal nykterhetsnämnd icke finnes ledamot, som är läkare, skall vederbörande tjänsteläkare närvara vid nämndens sammanträden, i den mån han icke hindras av andra tjänsteåligganden. Han skall därvid äga rätt att deltaga i överläggningarna samt att få sin mening antecknad till protokollet.

I stad med mer än en *tjänsteläkare* skall vad sålunda stadgats gälla förste stadsläkaren.

(Föreslagen lydelse)

Om i kommunal nykterhetsnämnd icke finnes ledamot, som är läkare, skall vederbörande tjänsteläkare *eller, i kommun med stadsläkare eller motsvarande läkare, denne* närvara vid nämndens sammanträden, i den mån han icke hindras av andra tjänsteåligganden. Han skall därvid äga rätt att deltaga i överläggningarna samt att få sin mening antecknad till protokollet.

I stad med mer än en *stadsläkare* skall vad sålunda stadgats gälla förste stadsläkaren.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1963.

¹ Senaste lydelse av 6 §, se SFS 1956:225

Förslag

till

Kungörelse**om ändring i hälsovårdsstadgan den 19 december 1958 (nr 663)**

Härigenom förordnas, att 9, 10, 13 och 14 §§ hälsovårdsstadgan den 19 december 1958 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

*(Nuvarande lydelse)**(Föreslagen lydelse)***9 §.**

Om läkare och veterinär icke äro ledamöter i hälsovårdsnämnd, skall tjänsteläkaren respektive tjänsteveterinären närvara vid nämndens sammanträden, i den mån nämndens ordförande finner hans närvaro erforderlig och han icke hindras av andra tjänsteåligganden. Han skall därvid äga deltaga i överläggningarna samt få sin mening antecknad till protokollet.

Om läkare och veterinär icke äro ledamöter i hälsovårdsnämnd, skall tjänsteläkaren *eller, i kommun med stadsläkare eller motsvarande läkare, denne* respektive tjänsteveterinären närvara vid nämndens sammanträden, i den mån nämndens ordförande finner hans närvaro erforderlig och han icke hindras av andra tjänsteåligganden. Han skall därvid äga deltaga i överläggningarna samt få sin mening antecknad till protokollet.

I stad med mer än en *tjänsteläkare* eller tjänsteveterinär skall vad sålunda stadgats gälla förste stadsläkaren respektive förste stadsveterinären.

I stad med mer än en *stadsläkare* eller tjänsteveterinär skall vad sålunda stadgats gälla förste stadsläkaren respektive förste stadsveterinären.

10 §.

Vid hälsovårdsnämnds sammanträden äga följande befattningshavare, även om de icke äro ledamöter eller suppleanter i nämnden, rätt att närvara och deltaga i överläggningarna samt få sin mening antecknad till protokollet, nämligen

förste provinsialläkaren, dock ej såvitt avser hälsovårdsnämnd i stad

Vid hälsovårdsnämnds sammanträden äga följande befattningshavare, även om de icke äro ledamöter eller suppleanter i nämnden, rätt att närvara och deltaga i överläggningarna samt få sin mening antecknad till protokollet, nämligen

länsläkaren eller biträdande länsläkaren, dock ej såvitt avser hälso-

(Nuvarande lydelse)

med stadsläkare, som är likställd med *förste provinsialläkare*, länsveterinären, dock ej såvitt avser hälsovårdsnämnd i stad med stadsveterinär, som är likställd med länsveterinär, samt tjänsteläkaren och tjänsteveterinären, om de icke på grund av vad i 9 § stadgas äro skyldiga att närvara vid nämndens sammanträden.

Hälsovårdsnämnd äger — — — nämndens överläggningar.

13 §.

Hälsovårdsnämnd skall — — — med veterinärstyrelsen.

Avskrift av berättelsen skall föremars månads utgång i två exemplar tillställas *förste provinsialläkaren* och länsveterinären, dock att i vad avser stad med stadsläkare, likställd med *förste provinsialläkare*, avskrift av berättelsen skall före juni månads utgång tillställas medicinalstyrelsen och i vad avser stad med stadsveterinär, likställd med länsveterinär, jämväl veterinärstyrelsen.

På begäran skall avskrift av berättelsen därjämte tillställas tjänsteläkaren och tjänsteveterinären.

(Föreslagen lydelse)

vårdsnämnd i stad med stadsläkare, som är likställd med *länsläkare*, länsveterinären, dock ej såvitt avser hälsovårdsnämnd i stad med stadsveterinär, som är likställd med länsveterinär, samt tjänsteläkaren eller stadsläkaren eller motsvarande läkare och tjänsteveterinären, om de icke på grund av vad i 9 § stadgas äro skyldiga att närvara vid nämndens sammanträden.

Avskrift av berättelsen skall föremars månads utgång i två exemplar tillställas *länsläkaren* och länsveterinären, dock att i vad avser stad med stadsläkare, likställd med *länsläkare*, och stad med stadsveterinär, likställd med länsveterinär, avskrift av berättelsen skall före juni månads utgång tillställas medicinalstyrelsen respektive veterinärstyrelsen.

På begäran skall avskrift av berättelsen därjämte tillställas tjänsteläkaren eller stadsläkaren eller motsvarande läkare och tjänsteveterinären.

14 §.

För att biträda hälsovårdsnämnden i tillsynen över allmänna hälsovården samt i övrigt tillhandagå nämnden skall stad med minst 40 000 invånare hava en eller flera stadsläkare. Om så erfordras, bör även i annan kommun med minst 15 000 invånare finnas stadsläkare eller motsvarande läkare. Sådan läkare anta-

(Nuvarande lydelse)

Till hälsovårdsnämnds biträde skola finnas en eller flera hälsovårdsinspektörer, dock att de på inspektör ankommande uppgifterna må fullgöras av ledamot i nämnden, om så kan ske utan att uppgifterna eftersättas. Hälsovårdsinspektör må anställas gemensamt för två eller flera kommuner. Med tjänst som hälsovårdsinspektör må förenas annan tjänst.

Till heltidsanställd — — — ankommande uppgifter.

(Föreslagen lydelse)

ges av hälsovårdsnämnden, om ej fullmäktige förbehållit sig detta.

Till hälsovårdsnämnds biträde skola *därjämte i varje kommun* finnas en eller flera hälsovårdsinspektörer, dock att de på inspektör ankommande uppgifterna må fullgöras av ledamot i nämnden, om så kan ske utan att uppgifterna eftersättas. Hälsovårdsinspektör må anställas gemensamt för två eller flera kommuner. Med tjänst som hälsovårdsinspektör må förenas annan tjänst.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1963.

Beträffande innehållet i propositionen får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas i det följande, hänvisa till propositionen.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att den 1961 beslutade förstärkningen av den lokala tillsynen över den allmänna hälsovården skall regleras i hälsovårdsstadgan genom att i dess 14 § inskrives skyldighet för stad med minst 40 000 invånare och rekommendation för annan kommun med minst 15 000 invånare att anställa särskild medicinsk-hygienisk expertis, som i stad benämns stadsläkare.

Vidare föreslås i propositionen, som en följd av att tjänsteläkarbegreppet fått ett delvis nytt innehåll i samband med tjänsteläkarreformen och i anslutning till regleringen av den allmänna hälsovårdstillsynen, vissa ändringar i lagen angående åtgärder mot utbredning av könssjukdomar, lagen om nykterhetsvård och hälsovårdsstadgan.

Författningsändringarna är avsedda att träda i kraft den 1 juli 1963.

Departementschefen

Föredragande departementschefen, statsrådet Johansson, har anfört:

»Den 1 juli 1963 övergår huvudmannskapet för tjänsteläkarväsendet från staten till landstingen. Reformen förutsätter en omfattande författningsreglering. I denna ingår i första hand den förra året utfärdade sjukvårdslagen. Andra viktiga komponenter däri är en ny sjukvårdsstadga och en ny allmän läkarinstruktion, vilka avses skola utfärdas i administrativ ordning. Vid sjukvårdslagens tillkomst infördes ett nytt tjänsteläkarbegrepp, som föranleder vissa författningsändringar.

Medan alltså landstingen övertar ansvaret för den öppna sjukvården, skall staten och primärkommunerna liksom hittills i huvudsak svara för den allmänna hälsovården, främst tillsynen över omgivningshygien. I anslutning till tjänsteläkarreformen skall enligt riksdagens beslut den omgivningshygienska tillsynen förstärkas. På den statliga sidan har redan den 1 juli 1962 en länsläkarorganisation trätt i stället för förste provinsialläkarinstitutionen. Avsikten är att länsläkarorganisationen successivt skall byggas ut. Förstärkningen av den lokala tillsynen skall enligt riksdagsbeslutet ske genom att kommunerna i ökad utsträckning anställer medicinskt-hygienisk expertis. I en inom inrikesdepartementet upprättad promemoria, som remissbehandlats i vanlig ordning, har förslag framlagts till författningsreglering av kommunernas åligganden i berörda hänseende.

De frågor som upptagits till behandling i förevarande sammanhang avser dels sistnämnda reglering och dels de av det nya tjänsteläkarbegreppet betingade författningsändringar, som kräver riksdagens medverkan.

Riksdagsbeslutet om förstärkning av den omgivningshygieniska tillsynen på lokalplanet innebär, att städer med mer än 40 000 invånare skall vara skyldiga att anställa omgivningshygieniker samt att övriga städer och andra kommuner med minst 15 000 invånare rekommenderas att anställa dylik expertis.

Under remissbehandlingen av departementspromemorian med förslag till författningsreglering i anslutning till riksdagsbeslutet har lämpligheten av denna skyldighet och rekommendation ifrågasatts av en del remissinstanser. Bland dem finns förespråkare för såväl en utvidgning som en begränsning av kommunernas insatser för omgivningshygien. Vad som sålunda anförts är emellertid enligt min mening inte av beskaffenhet att böra föranleda någon omprövning av riksdagsbeslutet.

I departementspromemorian har föreslagits, att förstärkningen av den omgivningshygieniska tillsynen på lokalplanet skall regleras genom att bestämmelser härom införs i 14 § hälsovårdsstadgan. Mot denna författningstekniska lösning har inte riktats någon annan invändning än att en remissinstans uttalat tveksamhet om lämpligheten av att på detta sätt reglera rekommendationen. Jag kan för min del helt biträda förslaget.

Likaså tillstyrker jag, att omgivningshygienikerna i städerna benämnas stadsläkare, vilket förslag inte mött någon kritik.

Med anledning av att i ett remissyttrande förordats att kommunerna får möjlighet att förena stadsläkartjänsten med annan tjänst eller att utse stadsläkare gemensamt för två eller flera kommuner vill jag framhålla, att en sådan ordning inte torde vara förenlig med riksdagsbeslutet såvitt avser städer med mer än 40 000 invånare. Av vad som anförts i den av riksdagen godtagna propositionen 1961:181 framgår nämligen, att stads-hygienikertjänsten i sådan stad skall vara heltidstjänst. För övriga kommuner föreligger intet hinder mot ett arrangemang sådant som det förordade, men det synes i regel inte lämpligt att hygienikertjänst inrättas i andra fall än då innehavaren förutsättes skola ägna en väsentlig del av sin arbetstid åt denna tjänst.

Vad beträffar ordningen för tillsättning av stadsläkare och hygieniker i annan kommun än stad syns det mig naturligt att, som föreslagits i promemorian, motsvarande regler skall gälla som för tillsättning av stadsdistriktsläkare. Jag kan sålunda inte ansluta mig till de kritiska synpunkter i detta avseende, som framförts i en del remissyttranden.

Den av mig förordade ändringen i 14 § hälsovårdsstadgan bör träda i kraft samtidigt med tjänsteläkarreformen, alltså den 1 juli 1963. Kungl. Maj:t bör, utan att särskild bestämmelse härom införes, kunna övergångsvis dispensera från skyldigheten för vissa städer att hålla stadsläkare, om så i något fall anses nödvändigt. Har städerna i fråga vidtagit de åtgärder som erfordras och varit möjliga för att anställa stadsläkare, torde emellertid den omständigheten att någon stad på grund av praktiska svårigheter

inte lyckats erhålla stadsläkare inte kunna leda till att staden anses ha underlåtit att fullgöra sina åligganden.

När jag härnäst övergår till de författningsändringar som sammanhänger med att tjänsteläkarbegreppet fått nytt innehåll, vill jag först erinra om att detta begrepp förekommer i ett stort antal författningar. Det används därvid för läkare i det allmännas tjänst, som är skyldiga att fullgöra vissa samhällsliga uppgifter eller till vilka statens eller kommuns befattningshavare hänvisas för läkarvård. Endast i ett fåtal av dessa författningar anges vilka läkare som avses med beteckningen tjänsteläkare och någon allmängiltig definition för denna beteckning finns inte. I en del författningar framgår det inte heller av sammanhanget om föreskrivna skyldigheter åvilar både stadsläkare och stadsdistriktsläkare eller enbart stadsläkare. Det är uppenbarligen angeläget, att en fast terminologi skapas i förevarande avseende.

I den av riksdagen godtagna propositionen 1962:122 med förslag till sjukvårdslag fastslogs, att med tjänsteläkare i fortsättningen skall förstås provinsialläkare, biträdande provinsialläkare och extra provinsialläkare samt stadsdistriktsläkare. Att märka är, att stadsläkare alltså inte längre räknas till tjänsteläkare. Definitionen har inte tagits upp i sjukvårdslagen, där den inte heller hör hemma, utan avses skola införas i den nya läkarinstruktionen. Meningen är också att däri skall ges regler — för de fall då sådana behövs — om vem av flera tjänsteläkare i samma distrikt som ett åliggande avser.

De flesta av de uppgifter som i de olika författningarna åläggs tjänsteläkare är av den beskaffenheten att de bör fullgöras av läkare som ombesörjer sjukvård. I en del fall bör emellertid även stadsläkare — med den nya innebörd benämningen får enligt det av mig tillstyrkta förslaget — omfattas av skyldighet som åvilar tjänsteläkare och i andra fall kan det vara så att i stad med stadsläkare tjänsteläkaruppgift bör ankomma endast på honom. När sålunda stadsläkare jämte eller i stället för tjänsteläkare skall fullgöra någon uppgift får detta särskilt anges i författningen i fråga.

I 6 § lagen om nykterhetsvård och 9 § hälsovårdsstadgan ges bestämmelser om tjänsteläkares skyldighet att närvara vid nykterhetsnämnds respektive hälsovårdsnämnds sammanträden. Denna skyldighet har i stad med stadsläkare hittills åvilat denne. Så bör vara fallet även med den föreslagna nya innebörden av beteckningen stadsläkare. Jag förordar därför att nämnda författningsrum jämkas i enlighet härmed. I hälsovårdsstadgan bör nu berörda ändring i terminologin samt ersättandet av förste provinsialläkarinstitutionen med länsläkarorganisationen föranleda ändring även i 10 och 13 §§.

Lagen angående åtgärder mot utbredning av könssjukdomar upptar i 5 § första stycket skyldighet för provinsialläkare, extra provinsialläkare, stadsläkare, köpingsläkare och municipalläkare att meddela kostnadsfri under-

sökning och behandling av den som befaras eller konstaterats vara angripen av könssjukdom. Som huvudregel bör i fortsättningen gälla att skyldigheten skall åvila tjänsteläkarna, dvs. i städerna stadsdistriktsläkarna. I stad med flera stadsdistriktsläkare är det i allmänhet lämpligast att könssjukvården koncentreras till en av dem men särskilda omständigheter kan föranleda att vårdskyldigheten bör gälla var och en av dem. Jag förordar att lagrummet ändras i enlighet med det sagda.

I andra stycket av sistnämnda paragraf stadgas undantag från tjänsteläkares vårdskyldighet på det sättet att i stad med mer än 20 000 invånare vården i stället skall lämnas på särskilda polikliniker, som det åligger staden att inrätta. Undantaget gäller dock inte i staden bosatt provinsialläkare eller extra provinsialläkare såvitt avser personer från hans distrikt. Kungl. Maj:t kan enligt lagrummet befria stad från skyldigheten att anordna könspoliklinik, i vilket fall skyldigheten att meddela vård givetvis kvarblir hos tjänsteläkaren. Detta lagrum bör sakligt ändras i två hänseenden; dels bör omnämmandet av extra provinsialläkare utgå, eftersom han enligt den nya ordningen kommer att vara underställd provinsialläkare, och dels bör rätten att meddela stad befrielse från skyldigheten att anordna poliklinik överföras till medicinalstyrelsen. I sistnämnda hänseende är förhållandet det att möjligheten att fullgöra skyldigheten främst är beroende av om läkare kan engageras till polikliniken. Dispensprövningen blir därför av sådan beskaffenhet att den lämpligast handhas av medicinalstyrelsen. I samband med de nu berörda ändringarna bör lagrummet även överarbetas redaktionellt i förenklande och förtydligande syfte. Det torde därvid numera inte vara erforderligt att ange hur mottagningarna på poliklinikerna bör anordnas.

Även tredje stycket av samma paragraf bör, i samband med att en mindre jämkning sker som en följd av ändringarna i första stycket, med fördel kunna förenklas utan att sakinnehållet förändras.

Inrättandet av länsläkarorganisationen i stället för förste provinsialläkarinstitutionen medför vidare att också 2 § samma lag bör ändras såvitt avser första, andra och fjärde styckena. Att märka är därvid att enligt instruktionen för länsläkarväsendet endast stad som ej tillhör landstingskommun är undtagen från länsläkarorganisationens verksamhetsområde. Andra stycket bör därjämte kunna förenklas utan att ändras i sak.

De här förordade författningsändringarna bör träda i kraft den 1 juli 1963.»

Utskottet

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får därför hemställa,

att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition, nr 51.

Stockholm den 26 mars 1963

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL STRAND

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herr Strand*, fru Hamrin-Thorell, herr Kaiser*, fru Carlqvist, fru Gärda Svenson, herrar Lars Larsson, Magnusson* och Erik Filip Petersson*;

från andra kammaren: herrar Anderson i Sundsvall, Rimmerfors, fröken Wetterström*, herrar Odhe*, Johansson i Södertälje, Sundelin*, Gustavsson i Alvesta och fru Svensson i Kungsör.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.